

Скарби, пронесені крізь час

Українська культура завжди вражала своєю мальовничістю та розмаїттям форм і кольорів, вона підкреслює високий рівень культури виробництва, володіння багатьма видами і техніками опорядження та оздоблення. Особливу увагу, безумовно, приділяють національним костюмам. Знайомство з ними дає змогу відчувати естетичні уподобання наших предків, зрозуміти функціональні, конструктивні та художньо-естетичні особливості вбрання.

Основні елементи українського народного вбрання були сформовані ще в часи Київської Русі та пізніше майже не змінювалися. Вбрання зазвичай залежало від місця проживання та матеріальних статків населення. Одяг поділявся на нижній та верхній, святковий і буденний, зимовий і літній. Сукно для одягу було дорогим, а в деяких місцях його зовсім не було, тому більшість робили полотно в домашніх умовах.

Більшість експозиції, що знаходиться в Краєзнавчому музеї міста Славутича і Чорнобильської АЕС, складає жіночий буденний та святковий одяг, до складу якого входить основа українського жіночого костюма – сорочка. Відмінна риса української жіночої сорочки – звичай прикрашати поділ сорочки вишивкою, оскільки його було видно з-під верхнього одягу. Так само прикрашалися й рукави сорочки, особливо в місцях з'єднання рукава з плечем, де полик являв собою вишитий шматок матерії чотирикутної форми. Доповнюють композицію такі різновиди жіночого одягу, як спідниця, спідниця з нагрудником, фартух та корсетка.

Традиційний чоловічий костюм українців, як і жіночий, має схожі риси з іншими східнослов'янськими

народами – з російським та білоруським. Основу чоловічого одягу становлять сорочка, шита з конопляного або лляного полотна, і вовняні або суконні штани. Сорочка, що надягається на тіло, часто служить і верхнім одягом. Відмінною особливістю української чоловічої сорочки є розріз спереду (пазушка), прикрашений вишивкою.

На виставці також присутні декілька експонатів зимового верхнього одягу – свита та ватянка. Свита робилася з самого товстого, саморобного сукна: у жінок – завжди білого кольору, в чоловіків – сірого або чорного.

У кінці XIX – початку XX століття більшість українців перейшли на міський костюм, тому, на жаль, численні риси національної традиційної одягу були втрачені. Та, незважаючи ні на що, український національний костюм висвітлює самобутність нашого народу, його історію та розвиток, залишаючись одним із основних елементів матеріальної культури України.

Хочеться висловити особливу подяку людям, які донесли до нас цей скарб крізь покоління! Це:

- с. Мокрі Велички – Ващенко Є. Г.;
- с. Мекшунівка – Головач Н. А., Мишко Г. Л., Мишко Є. А.;
- с. Неданчичі – Швець О. Л.;

- с. Високінь – Граб В. А., Маринець М. В.;
- с. Комарівка – Кадошенко А. Т.;
- с. Губичи, Ріпкинський р-н, Чернігівська обл. – Симонова Н. К.;
- с. Ковпита – Брагинець Н. О., Савчук Г. І.;
- с. Пльохів – Гелюш А. П.;
- с. Малійки – Стародубова А. Є.;
- смт М.-Коцюбинське – Плуток О. Д.;
- с. Пакуль, Чернігівський р-н, Чернігівська обл. – Петруненко Н. В.;
- с. Корогод – Василенко П. Ф.;
- с. Копачі – Коваленко Г. М.;
- с. Зимовище, Чорнобильський р-н, Київська обл. – Подобед О. О.;
- с. Гладковичі, Овруцький р-н, Житомирська обл. – Ковальчук В. І.;
- смт Комарин – Карташ В. М.;
- с. Н. Жари – Криволиша Н. П.;
- с. Йолча, Брагинський р-н, Гомельська обл., Беларусь – Музиченко Т. Г.

Ми вдячні вам за те, що ви зберегли і примножили надбання нашого музею, нашого міста та України в цілому!

Христина ХВИСЮКОВИЧ,
екскурсовод
Краєзнавчого музею
м. Славутич
та Чорнобильської АЕС